

de ikke berøre selve Lovforslagene, men de dem ledsagende Bemærkninger.

I disse Bemærkninger er det betonet, at man ønsker at bygge Lovforslagene paa det siden 1905 bestaaende Forhold: En ikke-militær Minister og en militær Direktør. Hvis det nu skulde opfattes saaledes, at man dermed for bestandig skal slaa fast, at det nu og i al Fremtid skal være det rigtige at tage ikke-militære Forsvarsministre, maa jeg tage nogen Afstand fra denne Betragtning. Jeg erkender fuldtud, at en ikke-militær Forsvarsminister kan være paa sin Plads og have sin Opgave under saadanne Forhold som dem, vi nys have gennemlevet, hvor det gælder om at faa saa meget som muligt gennemført i Rigsdagen, selv om det ikke er det allerbedste, og hvor Vanskeligheden ligger i den politiske Side og Behandling af Sagen. I saadanne Tilfælde kan det være rigtigt at have netop en politisk Forsvarsminister, men det kan lige saa vist være forkert, naar Hovedopgaven og Hovedvanskeligheden ikke ligger i at faa noget nyt gennemført, men i at faa det bragt ud i Livet, som er lovfæstet, og som alle Lovgivningsfaktorer ere enige om, hvor det gælder om at føre vedtagne Love ud i Livet, og hvor der er mange Forhold i Militærlivet, saavel i Hær som i Flaade, hvor det er langt lettere for en militær Forsvarsminister at forstaa de Forholdsregler, som skulle tages, og den Maade, hvorpaa alt skal føres ud i Enkeltheder i det praktiske militære Liv, som en ikke-militære Minister kun vanskeligt kan sætte sig ind i, saaledes at han ved saadanne Forhold vanskeligt kan gøre ligesaa god Fyldest som en erfaren Militær.

Det andet Punkt, til hvilket jeg vil knytte en Bemærkning, er en Del af de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget i Fjor, hvor der staaar, at man anser det for at være af den største Betydning at vedligeholde en stadig og rigtig Samvirken mellem Ministeriet paa den ene Side og den aktive Hær eller Flaade paa den anden Side, en Bemærkning, som jeg saa fuldtud kan slutte mig til. Men naar jeg vil knytte et Par Ord dertil, er det, fordi jeg synes, at man ikke har gjort alt, hvad man kunde, for at sikre en saadan god Udvikling og Samvirken mellem de forskellige Myndigheder: Kontorene i Ministeriet paa den ene Side og paa den anden Side den aktive Hær eller Flaade. Som jeg ogsaa bemærkede i Fjor, vil jeg antage, at der kunde indføres visse Bestemmelser, som kunde bidrage til yder-

ligere at sikre dette, til at sikre sig imod, at Kontorerne bleve alt for fremmede, alt for fjerne overfor det praktiske Liv i Hær og Flaade. Jeg har da ogsaa tænkt mig, naar Sagen kommer i Udvalg, ogsaa i Aar at ville forhandle med den højtærede Forsvarsminister, om man ikke kunde finde saadanne Bestemmelser. En af dem strejfer det, som den sidste ærede Taler, det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen), udtalte, at der er en lille Uoverensstemmelse mellem de to Lovforslag, men man kan vistnok føre disse Forholdsregler, der sikre en jevn Vekselvirkning mellem Personalet i Ministerierne og Personalet i Hær og Flaade, noget videre. Med disse Bemærkninger anbefaler jeg Lovforslagene til Fremme.

Forsvarsministeren (Berntsen): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, disse to Lovforslag have faaet her i Tinget, og der er jo i de Udtalelser, som ere faldne, ikke meget, som giver mig Anledning til et Tilsvær. Jeg skal dog oplyse de to foregaaende ærede Talere om, at naar de mene, at der er en Uoverensstemmelse mellem de to Forslag deri, at der i Forslaget angaaende Krigsministeriets Personale er en Bestemmelse om, at vedkommende Officerer kunne forfremmes under deres Tjeneste i Krigsministeriet, men dog ikke ud over den Grad, der er nærmest over den, de tilhørte ved deres seneste Indtrædelse i Ministeriet, medens der i det andet Lovforslag om Marineministeriets Personale ikke er en tilsvarende Bestemmelse, er der ikke nogen Uoverensstemmelse deri, men det hidrører simpelt hen fra, at i Søværnslovens § 46, 2det Stykke, staaar der udtrykkeligt, at de kunne forfremmes en Grad, men ikke derudover. En tilsvarende Bestemmelse har man ikke faaet ind i Loven om Hærens Ordning, og det er derfor, at jeg finder det naturligt, at den kommer her. Der er altsaa i Virkeligheden ingen Uoverensstemmelse, thi det, der her skal afgøres for Krigsministeriet, er allerede afgjort for Marineministeriets Vedkommende. Jeg er selvfølgelig villig til at forhandle Enkelthederne med Udvalget, men jeg er noget bange for, at den ærede sidste Taler (Rambusch) stillede Krav, som jeg ikke paa Forhaand tør love at gaa ind paa. Det synes nemlig, som det 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) mente, at man skulde tildele de militære Myndigheder et større Magtomraade, end de havde efter den nugældende Ordning, hvor det ærede Medlem var bange for, at alt for